

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SÎNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE”

CELOR CE BINEVEȘTEȘC PACE.

Anul XVIII.

No. 9.

CUPRINS:

- Religiunea curată
- Moartea domnișoarei „Adunare de rugăciune“
- „Cugetați la aceste lucruri“
- Un junior viteaz și credincios
- Atențiune
- Chemarea ceasului de față
- Problema educației
- Tânărul fiu
- Ordinea evenimentelor
- Ce este școala de Sabat?
- Cântatul cocoșului
- „S'a amestecat cu gloata“
- Ce se așteaptă dela Comunitatea locală
- In insula Mauriciu
- Sfârșit de cale
- Anunțuri

Religiunea curată

După cele arătate mie, Păzitorii Sabatului devin tot mai egoiști, — pe măsură ce le sporesc averile. Iubirea lor de Hristos și de poporul Său este în descreștere. Ei nu văd nevoile celor lipsiți, și nici nu simt cu suferințele și necazurile lor. Ei nu înțeleg că neglijând pe cei săraci și suferinzi, neglijează pe Hristos, și că, alinând, pe cât le stă cu putință, nevoile și suferințele celor sărmani, ei servesc lui Isus.

Hristos spune poporului Său răscumpărat: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Impărăția, care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine”.

„Atunci cei neprihăniți li vor răspunde: Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine? — Drept răspuns, Impăratul le va zice: Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

A deveni un om sânguitor și a continua cu răbdare în fapte caritabile, cari cer o lucrare plină de tăgăduire de sine, e o operă măreață, care face bucurie în cer. O lucrare făcută cu credincioșie e mai bine-primită de Dumnezeu decât slujirea cea mai zeloasă și mai sfântă închipuită. Adevărata slujire constă însă dintr'o conlucrare cu Hristos. Rugăciunile, cererile, și vorbele sunt roade puțin prețioase, deși sunt trâmbițate de obicei; dar roadele date pe față prin fapte bune, săvârșite pentru cei nevoiași, pentru orfani și văduve, sunt roade curate, și cresc, în mod firesc într'un pom bun.

Religiunea curată și neîntinată înaintea Tatălui este aceasta: „Să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume”. Faptele bune sunt roadele pe cari Hristos cere să le aducem, prin cuvinte amabile, fapte caritabile și atenție iubitoare, pentru cei săraci și întristați. Când inimile noastre compătimesc cu inimile împovărate, descurajate și îndurerate, și când mâinile noastre dăruiesc celor lipsiți și îmbracă pe cei goi,

când străinul e bine-primit în casele voastre și-i faceți un loc în inimile voastre, atunci îngerii vin foarte aproape de voi și faptele voastre au un ecou plăcut în cer. Orice faptă de dreptate, de milă și de bunăvoință, are un sunet bineplăcut în cer. Tatăl privește de pe tronul Său la aceste fapte de milă și numără pe făptuitori printre cele mai prețioase comori ale Sale. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Imi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu”. Orice faptă de milostenie săvârșită pentru cei lipsiți și suferinzi, e privită ca fiind făcută lui Isus. Când ajutați pe săraci, compătimiți cu cei ce sunt în necaz și apăsare, și vă împrieteniți cu cel orfan, atunci vă aduceți pe voi înșivă într-o relațiune mai strânsă cu Isus.

„Apoi va zice celor dela stânga Lui: Duceți-vă dela Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M'ați primit; am fost gol și nu M'ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n'ați venit pe la Mine. Atunci îi vor răspunde și ei: Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete, sau gol, sau bolnav sau în temniță și nu Ți-am slujit? El, drept răspuns, le va zice: Adevărat vă spun că, ori de câte ori n'ați făcut aceste lucruri unuia dintr'acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut. Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică”. Mat. 25, 41—46.

Aici, Isus Se identifică pe Sine cu cei suferinzi. Eu am fost cel flămând și însetat, Eu am fost cel străin. Eu am fost cel gol. Eu am fost cel bolnav. Eu am fost cel întemnițat. Pe când voi vă ospătați de hrană abundentă de pe mesele voastre, Eu flămânzeam în vreun bordei sau pe drumuri, nu departe de voi. Când Mi-ați închis usa în față, deși încăperile voastre bine mobilate erau neocupate, Eu nu aveam unde să-Mi plec capul. Garderobe voastre erau pline cu mai multe rânduri de îmbrăcăminte, pentru cari se cheltuise bani în zadar, și pe cari le-ați fi putut dărui săracilor. Eu am fost lipsit de o îmbrăcăminte confortabilă. Când voi vă bucurați de sănătate Eu eram bolnav. O întâmplare nenorocită M'a adus în închisoare și am fost legat cu lanțuri, sdrobit fiind cu spiritul, și lipsit fiind de libertate și de speranță, în timp ce voi hoinăreți în libertate. Cât de mare este unirea, pe care o exprimă Isus aci, dintre El și ucenicii Săi suferinzi! El face cazul lor cazul Său. El Se identifică pe Sine ca fiind tocmai persoana care suferă. Luați seama, creștini egoiști, că orice neglijare a celor nevoiași și lipsiți, a celor orfani și fără ajutor este o neglijare a lui Isus în persoana lor.

Cunosc anumite persoane cari se laudă mult, dar inima lor este atât de învăluită de iubire de sine și egoism, încât nu pot prețui ceea ce eu scriu. Intreaga lor viață, au cugetat și trăit numai pentru ei înșiși. A face vreun sacrificiu pentru binele altora, a se restrânge pe ei înșiși pentru a da ajutor altora, nici nu se amintește la dânsii. Eul este idolul lor. Săptămânile, lunile și anii prețioși se scurg în veșnicie, dar ei n'au niciun raport în cer despre fapte bune și jertfire pentru binele altora; ei nu au hrănit pe cel flămând, n'au îmbrăcat pe cel gol, și n'au primit în casa lor pe cel străin. A risca să fii considerat că întreții legături cu străinii, nu prea este plăcut. Dacă ei ar fi știut că toți cei ce au căutat să se împărtășească de bunurile lor ar fi meritat aceasta, atunci ei poate ar fi fost dispuși să facă ceva în această privință. Dar virtutea cere să risci ceva. Pe calea aceasta, se poate să găzduim pe îngerii.

Sunt orfani de îngrijit; dar unii nu vor să risce a le veni în ajutor, căci aceasta le-ar da mai mult de lucru, și nu le-ar mai rămâne decât puțin timp spre a se îngriji pe ei înșiși și a-și împlini

(Urmare la pag. 3).

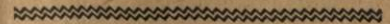
Moartea domnișoarei „Adunarea de rugăciune”

Credincioasa domnișoară „Adunare de Rugăciune” a încetat din viață acum de curând în orașul Neglijența, în Statul Spirit Lumesc. Ea se născuse cu mulți ani mai înainte în mijlocul unui foc de reînviore. În ultima vreme fusese silită să rămână acasă, din pricina cheștiunilor de afaceri și din pricina atacurilor severe de oboseală și nervositate. Aceste simptome se puteau observa mai bine la adunările de rugăciune de seara. Suferea mai ales de înțepeneala genunchilor în timpul rugăciunii, și de răceală la inimă. Inactivitate, slăbirea puterii de voință, și în general puterea de viață istovită, arătau că boala ei se găsește într'un stadiu foarte primejdios.

Moartea ei a fost însoțită de multe suspine și plângeri după „zilele bune” din copilăria ei, dar numai câțiva au mai rămas alături de ea până în ultima clipă a vieții. Ea lasă în urmă ca să-și plângă pierderea, multe Comunități, predicatori, slujbași, precum și multe suflete nemântuite, aflați acum în afara Comunității, cari adesea căutau ajutorul ei în vreme de strămtorare.

Rămășișele pământeste vor fi duse la Bara de Judecată a lui Dumnezeu, unde Cercetătorul tuturor lucrurilor va căuta să afle adevărata cauză a morții premature a unei serve așa de credincioase. Se bănuiește că necredincioșia din partea îngrijitorului ei și pretenșilor admiratori va fi făcută răspunzătoare.

Autor Necunoscut

Vând mașini de tricotate, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Fircică, strada General Eustațiu, 47, București 6 (Prin Ferentari).

„Cugetați la aceste lucruri”

Unul din îndemnul Apostolului Pavel către Timotei era ca el să cugete asupra anumitor lucruri vitale. (Vezi 1 Tim. 4, 12—16). Acest serios apel este tot atât de necesar astăzi după cum era și în timpul lui Timotei. În zilele acestea de grabă și frământare, pretutindeni se consacră prea puțin timp adevăratei cugetări. Ca lucrători în via Domnului, noi trebuie să găsim timpul și ocazia pentru adâncă și serioasă cugetare. Aceste perioade de cugetare trebuie să fie rodnice în înțărirea și dezvoltarea propriilor noastre caractere și în creșterea noastră spre folosință, ca lucrători.

Dar, chiar cugetările noastre trebuie să fie supravegiate și îndrumate asupra unor anume puncte. Cugetarea nesupravegheată conduce la viețuire și făptuire nestăpănită. „Trebuie să ne depărtăm dela mii de subiecte cari ne atrag atenția. Există subiecte cari răpesc timp și deșteaptă interesul cercetării, dar fără a aduce vreun folos. Interesele cele mai de preț cer atenția și sforța-

rea cea mai deplină, care însă prea adesea este cheltuită pentru lucruri oarecum fără de însemnătate”. — „Mărturii”, Vol. 8, p. 316. Această declarație este tot atât de adevărată în domeniul meditației și al cugetării folosite ca și în orice alt domeniu. Folosim această ocazie pentru a sugera cetitorilor un anumit număr de teme și subiecte pentru studiu meditativ și cercetare de sine. Mulți alții își vor sugera ei înșiși încă alte asemenea subiecte.

1. Cât timp petrec eu în contemplarea vieții Domnului Hristos? Cari întâmplări din viața Sa fac o mai mare impresie asupra mea?

2. Sunt eu un lucrător sincer pentru Domnul Hristos și mărturisește El despre mine că eu sunt chemat a fi un trimis al Său?

3. Nutresc eu o mare dorință de a descoperi în mod lămurit pe Domnul Hristos în viețuirea mea personală și în învățăturile mele? Am eu o legătură conștiințioasă și o tovarășie zilnică cu El? Viețuirea mea și exemplul meu conduc pe alții la El? Este numai o

pretenție viețuirea și slujirea mea pentru El sau eu sunt cu totul sincer?

4. Înțeleg eu clar marile adevăruri ale ispășirii și izbutesc a le face clare și evidente altora?

5. Sunt eu interesat în a ajunge adevărata spiritualitate? Imi place să am conversații cu privire la lucrurile de adâncă spiritualitate, sau sunt cu mult mai interesat în discuțiunile obișnuite?

6. Nu cumva vorbesc prea mult și fac prea puțin?

7. Sunt eu tot atât de interesat pentru mântuirea celor cari mă ascultă, după cum sunt în aranjarea frazelor cuvântărilor mele? Nu cumva încerc să înlocuiesc Spiritul Sfânt prin vorbire frumoasă? Nu cumva predic pentru a place celor cari mă ascultă, sau predic pentru a aduce mărturia cea dreaptă dela Dumnezeu?

8. Fac lucrarea mea într'un spirit de pace și unire sau sunt un turburător?

9. Sunt eu mai interesat în a primi lauda oamenilor decât în a avea aprobarea lui Dumnezeu?

10. Predicile și lucrarea mea sunt ele pentru zidirea Bisericii și pregătesc ele pe membrii pentru venirea Domnului Hristos?

11. De câte ori predic eu despre cea de a doua și apropiata venire a Domnului Hristos?

12. Fac eu vreun fel de lucrare personală, sau mă mărginesc numai la strădaniile dela amvon?

13. Stăruiesc eu în mod serios să îmbunătățesc felul și metodele mele de lucru?

14. Tineretul are încredere în mine și în sinceritatea vieții mele?

15. Mă comport eu în deosebi în adunările tineretului în așa fel încât ei să păstreze respectul ce trebuie să-l aibă pentru un lucrător al Evangheliei?

16. Este influența mea pozitivă, neutră sau negativă în sprăjinirea țințelor ce-și propune Biserica?

17. Prin sfaturi și prin exemplu învăț eu pe alții sfințenia Săbății?

(Urmare dela pag. 2)

plăcerea. Dar când Impăratul va veni să cerceteze de cei invitați, aceste suflete nelucrătoare, sgârcite și egoiste vor înțelege că Cerul este oferit aceluia cari au fost lucrători, aceluia cari s'au tăgăduit pe ei înșiși pentru cauza lui Hristos. Niciun loc nu s'a pregătit în cer pentru acei cari s'au îngrijit totdeauna în mod deosebit numai în a se iubi pe sine și a căuta numai interesul lor personal. Dar pedeapsa grozavă cu care Impăratul amenință pe cei dela stânga Sa, în cazul acesta, nu e din pricina marilor lor crime. Ei nu sunt osândiți pentru lucrurile pe cari le-au făcut, ci pentru cele ce nu le-au făcut. Voi nu faceți acele lucruri pe cari Cerul le-a rânduit ca să le faceți. Voi v'ați făcut plăcerea, și vă veți lua partea cu cei ce au căutat plăcerile lor.

Vreau să spun surorilor mele: Fiți surori de caritate. Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Voi poate vă veți gândi că, dacă ați fi putut găsi un copil fără defect, l-ați fi luat, și l-ați fi îngrijit; dar să vă turbați spiritul cu un copil plin de cusururi, să-l desvâțați de multe lucruri și să-l învățați iarăși și iarăși, și să-l deprindeți cu stăpânirea de sine, este o lucrare pe care nu vă legați să o faceți. A învăța pe cel neștiutor, a milui și înnoi pe acei cari au fost deprinși mereu cu răul, nu e o cercare ușoară; dar Cerul a pus tocmai pe unii ca aceștia în calea voastră. Ei sunt binecuvântări sub o înfățișare schimbată.

18. Dau eu exemplul cel drept la cel tânăr cât și la bătrân cu privire la distracțiile lumești?

19. Sunt eu credincios tuturor învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu?

20. Accentuez eu cum se cuvine adevărurile caracteristice acestei mișcări?

21. Sunt eu un apărător sincer al credinței sau sunt un distrugător al ei?

22. Sunt eu interesat mai de grabă în a fi popular decât să fiu un om al lui Dumnezeu?

23. Nu cumva sunt socotit printre acei ce sunt dibaci în a-și băfri frații?

24. Sunt eu nepăsător și indiferent în ceasul acesta de supremă nevoie de zel?

25. Practic eu cumpătarea în toate lucrurile? Dau eu un bun exemplu Comunității în felul cum mănânc, cum beau, cum mă îmbrac și cum trăiesc?

26. Este purtarea mea socială și morală deasupra oricărui re-proș?

27. Mă țin eu departe de cadrul lucrurilor îndoielnice? Evit eu până și aparența răului?

28. Simt eu o personală răspundere de a rezista oricărei încălcări a lumii în Comunitate?

29. Sunt eu hotărît și curajos în atitudinea mea față de orice obicei păcătos, care caută să se introducă în sânul Comunității?

30. Sunt eu în mod personal interesat în a ruga pe Dumnezeu să trimeată reînvierea făgăduită și reforma în poporul Său? Simt eu nevoia unei mari reînviări și reforme în propria mea inimă și vieță?

31. Mă rog eu pentru revărsarea Spiritului Sfânt cu ocazia ploii târzii?

32. Dau eu depline dovezi despre chemarea ce o am în lucrare?

Iubite conlucrător, fiecare din aceste sugestii de mai sus ca și multe altele merită mai mult decât o cetire întâmplătoare sau o cugetare trecătoare. Nu ar fi oare de folos ca între timp fiecare lucrător să ia aceste sugestii una câte una și să le dea deplină atențiune? O adâncă meditație asupra

acestor lucruri și un serios studiu al lor ar aduce netăgăduit binecuvântări multora. Lucrătorii acestei cauze astăzi au o mare și solemnă răspundere care zace asupra lor. Avem nevoie a ne ridica pe noui culmi ale puterii spirituale și ale eficacității, dacă

vrem să împlinim datoria ce apasă asupra noastră.

„Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți”. 1 Tim. 4, 15.

„The Ministry”

Trad. de E. Niculescu

Un junior viteaz și credincios

Un junior a fost adus odată în fața judecătorului din cauza credinței sale. Tatăl acestui băiețel fusese predicator al Evangheliei, dar acum era mort. Mama lui de asemenea era Adventistă, dar murise și ea. Băiatul făgăduise mamei că va rămâne credincios lui Dumnezeu și că se va întâlni cu ei la revenirea Domnului Isus. Oamenii cari îl aduseseră înaintea judecătorului, credeau că prin pedepsirea lui, în primul rând, se vor răzbuna, și în al doilea rând, vor intimida pe copil ca să se lase de credința lui. Dar se convinseseră curând că se înșeală. În Sabat îl puseră să muncească, dar el le spuse că bucuros ar lucra în celelalte zile, Sabatul însă îl serbează pentru lauda lui Dumnezeu. „Ai să vezi că o să scoatem Adventismul din tine”, ziseră oamenii. Erau așa de infuriati că l-au luat dinaintea judecătorului și l-au târît în curte. Judecătorul se întoarse, se rezemă de scaunul său și se uită să vadă ce va face copilul de doisprezece ani. Observând statornicia lui, zise:

— Tu ești un copil foarte neascultător. De acum înainte trebuie să înveți să ascuți, dacă vrei ca să nu te omoare oamenii. Copilul răspunde cuminte și cu lacrimi pe obraji:

— Domnule judecător, tatăl meu a fost predicator Adventist de Ziua Șaptea, și la moarte i-am făgăduit că am să rămân credincios lui Dumnezeu. Puțin după aceea, mi-a murit și scumpa mea măicuță, și de asemenea i-am făgăduit pe patul morții că am să rămân credincios lui Dumnezeu și am să păzesc poruncile Lui, ca să ne întâlnim împreună în Noul Ierusalim. Domnule Judecător, nu

pot să-mi calc făgăduința pe care am făcut-o scumpilor mei părinți. Oamenii nu mă vor putea face să calc Legea lui Dumnezeu, chiar dacă mă vor omorî. Ochii judecătorului se umplură de lacrimi, și zise mângâind copilul pe obraji:

— Nu, copilul meu. Nu-ți călca făgăduința făcută. Tu ești un copil viteaz. Am să dau ordin ca să te lase liber imediat.

Nu mult după aceea, juniorul acesta viteaz a ajuns cel mai tânăr colportor din Europa.

Adaptare de R. Artinian

Atențiune

Rugăciunile tineretului advent fac inconjurul pământului prin „Straja Dimineții”.

Cu toate că este mică „Straja Dimineții” este totuși atât de mare prin importanța ei, încât în anul 1937 peste 42.000 de tineri M. V. au îngenunchiat în rugăciune și meditație asupra textului ales pentru fiecare zi. Patruzeci și două de mii — acest număr de tineri ar constitui un oraș frumos, sau o armată puternică.

Tradusă în peste treizeci și cinci de limbi, „Straja Dimineții” constituie în jurul globului, după părerea Conferinței Generale, o legătură dintre cele mai importante. În fiecare an numărul limbilor în care este tipărită crește cu câte două limbi noi; astfel numărul acestei armate tăcute crește neîncetat.

Așa deci, iubiți tineri, atunci când plecați genunchiul în fiecare dimineață, să știți, că fiecare sunteți cuprinși în această mare și nevăzută armată de tineri din jurul globului pământesc de diferite limbi, dar cari cu toții se unesc în fiecare dimineață pentru a vorbi limba universală a rugăciunii.

Căutați cu toții să aveți „Straja Dimineții”.

Uniunea Română
Departamentul M. V.

Chemarea ceasului de față

Deseori ne referim la „Strigătul cel tare” al soliei îngerului al treilea și privim în viitor spre clipa când aceasta se va realiza în toată plinătatea. Dar ce va produce „Strigătul cel tare”? Noi credem că singurul lucru ce-l va aduce între noi va fi consacrarea noastră și înrolarea tuturor membrilor Comunităților noastre la vestirea soliei într'un fel oarecare, ajutând la pregătirea unui popor pentru Domnul. Dar pentru ca să ajungem idealul acesta, noi trebuie să ne și dăm seama de cât de important este ca să avem toate forțele noastre bine organizate. Scripturile accentuiază foarte mult asupra necesității unei organizații simple dar desăvârșite în lucrarea Domnului. Noi cetim că unul va „urmări o mie și cum vor pune doi pe fugă zece mii”. Și de aci se poate vedea valoarea conlucrării. Mântuitorul însuși accentuă asupra organizației când hrăni pe cei cinci mii. Mulțimea a fost orânduită în o sută de grupe de câte cincizeci fiecare. De asemenea arată principiul organizației când chemă pe cei șaptezeci de laici și îi trimise în 35 de grupe în lucrarea de evanghelizare ca să ducă vestea cea bună în locurile unde El plănuiase să meargă mai târziu cu solia Sa mântuitoare.

Chiar dela începuturile Mișcării Advente s'a dezvoltat o organizație potrivit cu sfatul divin. Această organizație a fost pusă la punct în Comunitatea locală, și noi suntem siguri că am ajuns într'un timp când trebuie să dăm mai multă atenție desăvârșirii organizației noastre misionare interne în fiecare Comunitate, pentru că „timpul este scurt, și forțele noastre trebuie să fie organizate spre a face o mai mare lucrare”.

Organizarea de grupe

O spunem dintr'o adâncă convingere că trebuie să se pună mai multă greutate asupra importanței și valorii organizării pe grupe.

„Formarea de grupe mici ca o temelie a efortului creștin mi-a fost prezentată de către Acela care nu poate să greșească”. În formarea de astfel de grupe misionare în Comunitățile noastre, noi trebuie să ne gândim la stabilitate pentru ca să putem căpăta rezultatele cele mai bune. Pentru dezvoltarea organizației misionare în fiecare Comunitate, comitetul misionar al Comunității trebuie:

1. Să dea o deosebită atenție câmpului în care se află Comunitatea.

2. Să plănuiască un program anual precis de activitate, și să depună eforturi continui și sistematice pentru câștigarea de suflete. Programul acesta trebuie să cuprindă:

- a. „Cum să țină lecturi biblice”.

- b. Grupa de evangheliști laici.

- c. Cercul Tabita bine organizat.

3. Să pregătească un plan pentru răspândirea literaturii din casa în casă, cuprinzând și asortarea bibliotecii cu literatură misionară.

4. Să desvolte și să extindă corespondența misionară.

5. Să organizeze vizitarea celor bolnavi, bătrâni sau infirmi.

6. Să încurajeze interesul personal de a aduce suflete la școala de Sabat și la alte adunări ale Comunității, — pe aceia cărora lucrul acesta nu le-ar fi posibil, datorită poate nevoii de a îngriji de copii mici, de vreo persoană bolnavă sau infirmă, lipsei de mijloace de transport, etc.

Mai departe mă gândesc ca cei ce alcătuiesc comitetul Comunității să aducă la îndeplinire serviciul misionar din primul Sabat și să conducă serviciul misionar săptămânal al Comunității cu mai mult suflet decât până aici.

Un plan bun

Planul pentru „câștigarea unui suflet” care a fost primit cu așa

entuziasm în anul 1937, a fost adoptat iarăși cu prilejul Comitetului de Toamnă al Conferinței Generale și recomandat să fie continuat și în anul 1938. Planul acesta trebuie să fie amintit întru-na în cursul anului, încurajând pe credincioși să caute, într'un spirit de rugăciune și în mod activ, să aducă cel puțin un suflet la Hristos înainte de sfârșitul anului.

Implinirea programului divin

Noi putem să vedem cum mâna lui Dumnezeu lucrează în evenimentele cari au loc în lume spre a termina repede lucrarea Sa. Se cuvine, de aceea, din partea noastră, să ne plănuiim lucrarea în așa fel încât programul divin să fie executat așa cum este descris în aceste cuvinte: „Sute și mii au fost văzute vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse de puterea Spiritului Sfânt și se da pe față un spirit de sinceră pocăință. În toate părțile ușile erau larg deschise pentru vestirea adevărului, Lumea părea luminată de o influență cerească. Mari binecuvântări erau primite de către credinciosul și umilul popor al lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. 9, p. 126.

Adunările Comitetului

În multe cazuri Comitetul Comunității se întrunește odată pe lună, sau mai des, pe câtă vreme în alte Comunități nu este fixat un timp pentru o astfel de adunare. S'a văzut că este bine ca Comitetul Comunității să se întrunească cel puțin odată pe lună, chiar dacă nu este alt motiv decât acela de a discuta planuri pentru activitatea misionară în localitatea unde se află Comunitatea. Ne e teamă că s'a dat prea puțină atenție unor astfel de adunări de comitet. Comitetul Comunității este Comitetul misionar al Comunității, și, ca atare, este răspun-

zător de întregul program misionar la Comunității. Nicio organizație de afaceri nu va merge prea departe fără înțineri mai dese ale conducătorilor ei. Același lucru se aplică foarte bine și la organizația noastră generală, cum ar fi de pildă Conferințe, Uniuni, Diviziuni și Conferința Generală. În toate aceste unități comitetele se întrunesc la diferite intervale spre a discuta în chip amănunțit cum funcționează unele planuri și sisteme și să perfecționeze planurile prin cari să se ajungă la o mai mare putere de activitate. Putem stabili că ar fi bine pentru presbiterul Comunității sau pentru conducătorul misionar să aibă o agendă sau un program pregătit pentru această adunare lunară a

Comitetului. Trebuie să se facă un control asupra veniturilor și cheltuielilor pentru lucrare misionară, să se discute despre literatură și alte campanii, să se aducă rapoarte despre cei interesați cari cercetează adevărul, să se numească persoanele cari trebuie să ia parte la anumite lucrări în serviciul misionar lunar al Comunității, dându-se o deosebită atenție lucrării cu literatura între străini, dacă Comunitatea este așezată într-o localitate unde sunt și străini, și să nu uităm ca dela început să căutăm pe Dumnezeu în rugăciune pentru ca să binecuvințeze eforturile depuse lună cu lună pentru extinderea împărăției Sale.

St. Rasmussen

Problema educației

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea". Prov. 22, 6.

A trecut de mult Săptămâna Educației, iar acum mai de curând Ziua Educației. Avem mulți tineri în țară, dar poate nu avem tot așa de mulți tineri de principii, cari să fi crescut și să se fi identificat cu principiile de cea mai înaltă valoare, principiile divine. Singure aceste principii urmate în fapt, deci aplicate, și aceasta cu multă credincioșie, pot aduce aceea transformare dorită și recomandată atât de mult.

Cu o și mai mare putere va apăsa în viitor asupra părinților, tutorilor, patronilor, stăpânilor, predicatorilor de pe amvoane, profesorilor și asupra tuturor acelor cari au sub supravegherea lor, creșterea tineretului. Dacă pe alte tărâmurile s'a făcut ceva la noi, în privința educației s'a făcut totdeauna prea puțin. Referindu-se la problema educației, iată ce zice sora White: „Formarea caracterului este cea mai mare lucrare încredințată vreodată oamenilor". Mai mult decât săditul și îngrijitul unei flori, sau formarea coroanei unui altoi, este for-

marea caracterului unei plăpânde ființe omenești. Unii susțin că arta ar fi cea mai frumoasă manifestare a spiritului uman și că diferitele ei ramuri ar fi tot atât de nestimate pentru diferiți artiști destoinici. Mulți socot pictura ca ceva de esență divină. Încercarea de-a eterniza anumite scene din viață și mai ales suflul cald pe care artistul îl pune în lucrarea lui, lucrare ce poate să placă, să emoționeze chiar, poate să fie într'un sens și până la un anumit grad, socotită ca ceva mareț; dar niciodată ea nu va putea să egaleze în importanță lucrarea de educație, care are ca scop să descopere în om pe Fiul lui Dumnezeu. Gal. 1, 16. Dacă prin artă, cu ajutorul unei mâini măestre, se poate împodobi o lucrare, care oricât ar fi de frumoasă, este și rămâne ceva mort, căci în cele din urmă se reduc toate la geniul celui care a făcut-o, educația folosește prin și mai multă viață și lumină, manifestată în mod real de acela care a primit-o. Rezultatul educației nu-i ceva mort, sau trecător. Ca și soarele, acela care a primit-o, răspândește lumină și căldură, cu singura deosebire că a-

ceastă lumină și căldură e de un grad cu totul superior, luminii și căldurii solare. A ajuta la descoperirea milei, bunătații, răbdării, iubirii, cum și a tuturor celorlalte frumoase însușiri sufletești e tot ce poate fi mai înălțător. Mulți pierd mântuirea pentru că nu au îngăduit să aibă loc în ei refacearea chipului lui Dumnezeu și din cauza aceasta, cu cât înaintează în vârstă, devin tot mai răi, mai orgolioși, mai lacomi, mai brutali, mai materialști, etc. Ceea ce este însă și mai dureros este că, din cauza lipsei de ajutor la timp, în unii nu s'a manifestat niciodată cu putere, însușirile acelea cari apropie pe om de Creatorul său. Așa cum anumite minereuri bogate în metale prețioase vor rămâne pentru toate timpurile ascunse în sânul pământului, în aceeași oameni însușirile cele bune vor rămâne pentru veci ascunse în cutele ființei lor. Ce privește pentru Creatorul nostru care a răsădit în om aceste însușiri, oglinda caracterului Său și care are cea mai tristă ocazie, aceea de-a vedea că din lipsă de interes a lucrătorilor din via Sa, se ofilesc și mor! El, „Soarele dreptății", care luminează pe orice om venind în lume, nu poate să lumineze și să încălzească inima lor, fiindcă noi nu suntem purtători de lumină.

Iubite Cetitor, chiar dacă nu ești tată sau mamă pentru un moment, pentru că viețuești în lume, ești totuși un exemplu pentru cei din jur. După mine ești un actor pe scena lumii acesteia și ca atare orice cuvânt, sau faptă sunt auzite de cei din preajma cărora trăiești. Aceasta nu numai în casa părintească, ci și pe stradă, afară din oraș și pretutindeni unde te poartă pasul. Fie că mergi la munca câmpului, birou, atelier, fabrică, fie că ai afaceri, fie că mergi de plăcere, ai ocazia să colinzi multe orașe câmpii, dealuri și văi. În toate aceste locuri arăți cine ești, ce ești și ce poți. Câți vor privi la tine, fie din curiozitate, fie din interes și pentru câți vei fi de model! Mulți vor copia în mod voit, sau fără să vrea, gesturile, cuvintele, atitudinea pe

care o iei în fața diferitelor împrejurări, Dea Domnul să fii un model bun! Numai în asemenea caz fericit, putem spune că iubim cu adevărat pe acela care este semenul nostru și că suntem păzitorii lui.

Dacă însă, iubite Cetitor, ești și tată sau mamă pe de-asupra, lucrurile capătă o importanță și mai mare. În primul rând pentru că ai datorii cari sunt și mai mari și mai multe, iar în rândul al doilea pentru că puterea de influență asupra copiilor pe cari ți i-a hărăzit Dumnezeu este mult mai mare. Două metode îți stau la dispoziție: sfatul, îndemnul și fapta sau exemplul. Invață din fragedă copilărie, ca și Ana pe Samuel, calea pe care trebuie să meargă. Fii categoric în combaterea răului, dar fii și rațional. Rolul tău nu-i acela de-a lupta contra copilului. Lupta se dă în sufletul lui. Tu ești un aliat al lui. Rolul tău este acela de-a arăta, prin conversație cu el, murdăria păcatului și-a efectelor lui. Arată ce dezastruos este păcatul și ce mare mizerie a adus el pe lume. Arată și efectele binelui ca izvorând dela Dumnezeu, cum și fericirea de-a trăi în el. Vorbește-le despre bărbații mari ai credinței și faptele lor. Vieța desinteresată și altruismul lor cari se desprind în mod natural din faptele lor, sunt însoțite de puterea Spiritului lui Dumnezeu. Aceste fapte atrag prin frumusețea lor și vor fi urmate. Seara sau dimineața, la muncă sau în timp de odihnă, întreprindeți cât mai multe asemenea discuții. Credința apare în felul acesta ca ceva rațional și nu va fi nevoie să silim pe copii, să o primească. Serile lungi de iarnă sunt atâtea ocazii minunate de-a semăna sămânța cea bună. Vorbeam mai sus că lupta nu trebuie să se dea între tine și copil, ci în sufletul lui, între elementele bune și rele. Numai când copilul este rău și nu vrea să facă binele, stare foarte rea, ai putea, și e bine să o faci, să întrebuințezi mijloace mai hotărâte. Nuiaua e drept că ustură, dar în cele din urmă aduce așa de mult bine pentru cel în cauză.

Nici chiar aceste conversații însoțite de sfaturi nu sunt suficiente. Tu însuși trebuie să practici credința, s'o trăiești aievea, căci dacă vei spune una și vei face alta, scuză-mă iubite Cetitor, nu folosesc cuvintele la nimic, oricât de frumoase ar fi. Toma nu a crezut până a pus mâna în locul cuielor; astăzi pare că s'au înmulțit acestea.

Apelează apoi la cel mai prețios ajutor, la ajutorul Domnului. Prin rugăciuni încredințează-i în seama Domnului. Știi că „mult poate rugăciunea dreptului“.

Tinerii mai vârstnici pot să-și dea seama și singuri chiar, de frumusețea credinței. Pentru dănsii aș recomanda cetirea Bibliei și a cărților Spiritului Profetic. Așa de mult pot să deschidă orizontul aceste cărți și au o așa de mare putere de a îndupleca pe tineri spre cele bune, încât numai

cei cari le citesc, pot să prețuiască aceea ce spun.

N'aș putea încheia articolul fără să mai fac câteva constatări. În primul rând vreau să spun că tinerețea nu este nici numai pentru joacă și cu atât mai vărtos pentru răutăți, sau nechibzuințe. De altă parte ea nu ne este dată nici fără rost, așa la întâmplare. Rostul ei este asemănător cu al unui ucenic și echivalează cu o serioasă pregătire pentru vieță. Nu-i posibilă o vieță adultă înălțată prin curățenia principiilor și frumoașă prin aplicarea lor, fără ca acestea toate să aibă rădăcinile bine înfipte în tinerețe.

Doresc pentru părinți lumină și ajutor ceresc în împlinirea misiunii lor înalte, iar pentru tineri tăria acea pe care Ioan o constată și o dorește tinerilor în întâia sa epistolă capitoul 2, 14.

I. Rânea

Tânărul fiu

*Dorind să vadă lumea, să guste paharul,
Să'nfrunte moartea și liber el să stea;
S'arate tăria, faima lui și darul,
Să plece chiar pe dată, robii, nu mai putea.*

*Plecă fiul cel tânăr, în țară depărtată,
Lăsând în a lui urmă doar lacrimi și durere,
Și-și cheltui tot bunul, în vieță desmățată,
Robii de vraja lumii și jostnice plăceri.*

*Rămase fără haină, prietenii-l goniră,
Și pribegi prin uliți, de foame chinuit;
Ceru să-l găzduiască, dară ei nu-l primiră,
Și începu să plângă, fiind gol și părăsit.*

*Intră atunci ca slugă, în muncă de ocară,
Prin câmpuri să lucreze, pe ploaie și pe vânt,
Și soarele îl arse, cu raza lui de vară,
Pe cel ce nu știuse: ce-i sete sau flămând.*

*Dar își veni în fire, purtat de-a sa gândire
Spre tatăl iubitor, ce-atât de mult a plâns;
Și își aduse-aminte, cu cât plâns și durere,
Cu ce mulțimi de lacrimi, la pieptul său l-a strâns.*

*Plecă încet spre casă, mai rău de cum venise,
Invăluit în zdrențe, că nimeni nu-l văzu,
Doar inima de tată, ce-atăta așteptase.
Și-iesindu-i înainte, pe gâtul lui căzu.*

*L-a sărutat pe frunte, l-a strâns la sânul său,
Plângând de bucuria odorului pierdut;
Vesmânt de sârbătoare puse pe trupul său,
Și îi uită durerea și răul ce-a făcut.*

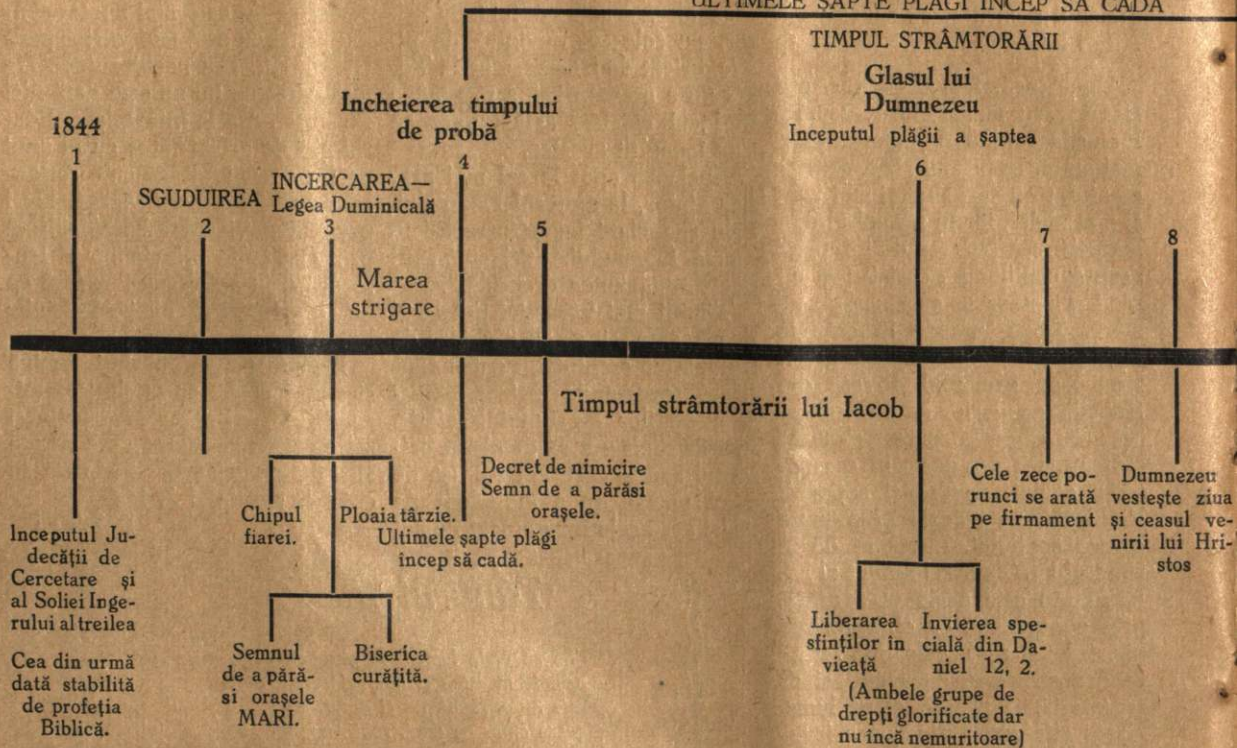
R. Artinian

ORDINEA EVI

(Așa cum este descrisă în „Experiențe și Viziuni” și „Marea Luptă”)

IN CALATORIA POPORULUI AD

ULTIMELE ȘAPTE PLAGI INCEP SA CADA

Notă. — Spațiile dintre împărțirile hărții nu arată vreo perioadă precisă de timp, cu excepția celor „1000 de ani”. Evenimentele dela 1 până la 4 acoper o perioadă de timp de mai mulți zeci de ani. Evenimentele înșirate dela 4 până la 10 e posibil să aibă loc în cursul unui an, iar evenimentele dela 6 până la 10 poate în curs de câteva zile.

Referințe. — Incepând cu capitoul 38

din „Marea Luptă”, sora White ne-a dat un aranjament cronologic amănunțit de aceea ce i-a fost arătat asupra unei perioade de ani, așa cum a fost descris pe scurt la început în „Experiențe și Viziuni”. O clară înțelegere a ordinii evenimentelor va face în stare pe cercetători să aplice cum trebuie referințele făcute asupra acestor evenimente în toate celelalte scrieri ale Spiritului profetic.

4. Cine poate lua parte în școala de Sabat?

Persoane de orice vârstă sunt invitate în școala de Sabat, și este un Departament special de studii pregătit pentru toți. Indată ce un copil este adus în brațele mamei, educația lui în școala de Sabat începe și continuă în mod progresiv în copilărie, tinerețe, bărbăție și în tot timpul vieții până ce vârsta coaptă a bătrâneții este ajunsă și persoana termină cursul educației și este absolventul acestei școli a vieții, așteptând ziua de deschidere a Universității Viitoare.

5. Cum pot primi binecuvântările ei, acei cari nu pot asista la ea?

Când sunt din aceia cari nu pot merge în școala de Sabat, merge atunci școala de Sabat la ei. Departamentul căminului al școlii de Sabat a fost în mod special organizat în scopul de a da binecuvântările școlii de Sabat a-

CE ESTE ȘCOALA DE SABAT?

1. Ce este școala de Sabat?

Școala de Sabat este, așa cum îi arată și numele, o școală care sprijină ziua Sabatului, o școală care deschide ușile ei celor cari doresc să aibă un curs de studii ce îi va pregăti pentru școala viitoare.

2. Unde este așezată?

Școli de Sabat vor fi găsite ori unde se găsesc Adventiști de Ziua Șaptea. Sunt școli de Sabat în toate continentele și aproape

în fiecare țară din lume. Ultimul raport al Conferinței Generale arată că erau 521.652 de membri ai școlii de Sabat în toată lumea la încheierea anului 1935.

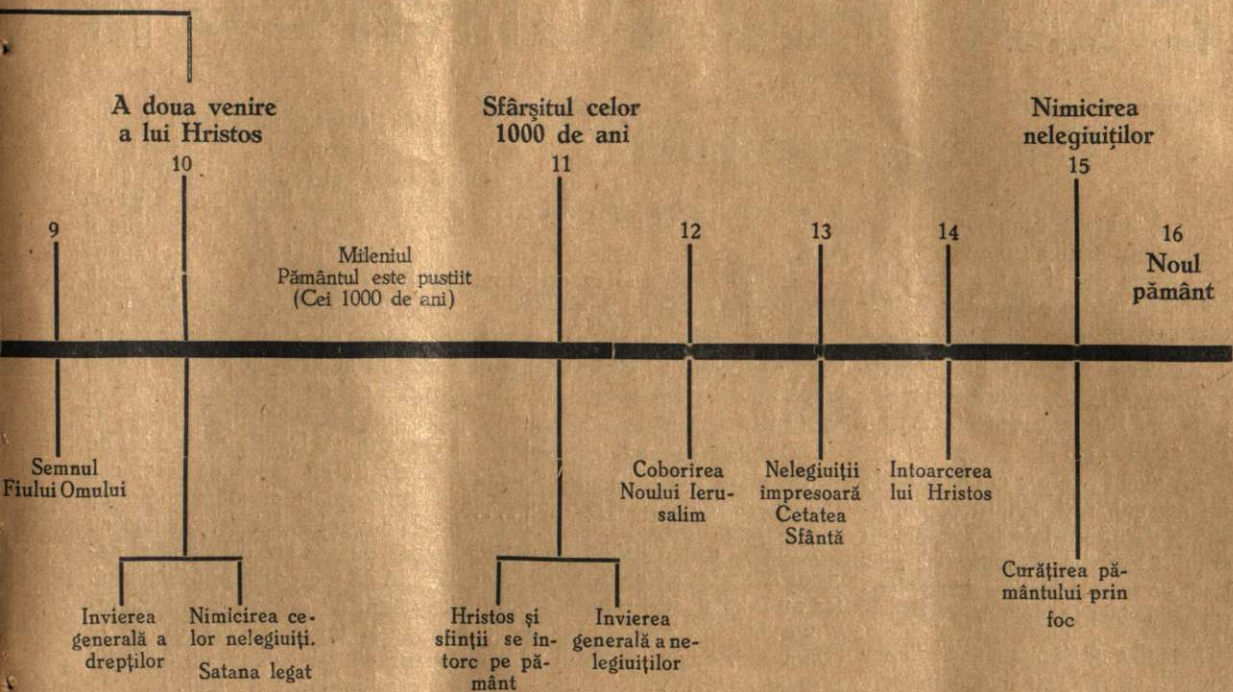
3. În câte limbi este condusă școala de Sabat?

După raportul statistic al anului 1935, lucrarea noastră a început să fie condusă în 576 de limbi. Dar pentru că o nouă limbă se adaugă la aproape fiecare două săptămâni, înțelegem de aci că numărul este cu mult mai mare.

ENIMENTELOR

MENT SPRE CETATEA SFANTA

Alcătuîtă de E. L. Pingenot

celora cari nu pot părăsi căminurile lor și să meargă în mod regulat la adunări.

6. Sunt instructori regulați în școala de Sabat?

Da. Membrii școlii de Sabat sunt aranjați în împărțiri pentru diferite vârste, și fiecare sub-împărțire este aranjată în clase, compusă din 5—10 membri, cu un instructor pentru fiecare clasă.

7. Care este Manualul de Studiu?

Biblia — Cuvântul lui Dumnezeu — este marele Manual. Școala de Sabat este o școală biblică, pentru că instrucția ei este adaptată la toate vârstele. Lecțiuni schițate și întrebări pregătite sunt tipărite într-o broșură, care are 13 lecțiuni, câte una pentru fiecare Sabat din trimestru. Multă grijă este pusă în pregătirea acestor lecțiuni. Pe lângă textele date din Cuvântul lui Dumnezeu, adeseori sunt date explicații inspirate la întrebări din Spiritul Profeției.

8. Ce recunoaștere este dată membrilor școlii de Sabat?

Tuturor acelor cari iau parte regulat în școala de Sabat și sosesc la timp și cari au studiat lecțiunea lor zilnic, primesc o Carte de Onoare la sfârșitul fiecărui trimestru. Când cineva a primit patru cărți consecutive în patru trimestre consecutive, va primi o panglică de onoare pentru o lucrare desăvârșită în timpul întregului an. Când el prezintă iarăși patru cărți consecutive, va primi iar o panglică pentru al doilea an, și așa mai departe.

9. Ce legătură are școala de Sabat cu Comunitatea?

Școala de Sabat este una din organizațiunile Comunității și trebuie să fie clădită pe Comunitate. „Influența mereu crescândă a lucrării școlii de Sabat ar trebui să desăvârșească și să mărească Comunitatea”. — „Mărturii pentru școala de Sabat”, p. 25. Fiecare membru al școlii de

Sabat trebuie să simtă că este dator să a depună un interes personal în școala de Sabat ca prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu alții să fie aduși la Hristos și să se adauge Comunității. Membrii școlii de Sabat trebuie să fie încurajați ca să predea lecțiunile învățate de ei și altora, ca lecturi biblice, interesându-i în adevăr și invitându-i a veni la serviciul divin. Să facem școala de Sabat, sub conducerea lui Dumnezeu, ceea ce ar vrea El să ne aibă prin El.

10. Ce influență a avut școala de Sabat asupra Comunității?

Școala de Sabat a fost un agent pionier evanghelic în multe țări, câștigând mii de suflete la Hristos prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, răspândind Evanghelia prin planul dărilor misionare, și unificând pe credincioșii din toată lumea într-o singură doctrină, închinare și Comunitate.

DENTRU CEI MICUȚI

Cântatul cocoșului

— Mătușică dragă, strigă într-una din serile următoare Dănuț, acum știu și eu o poveste din Biblie despre o pasăre. Chiar astăzi am învățat-o la școală.

— Bravo Dănuț! atunci astă seară vei fi tu povestitorul, iar noi vom fi numai urechi. . . . Să te auzim!

La auzul acestor cuvinte, ca la un semnal, toți ceilalți copiii, aprinși ascultători de povești, și-au ocupat locurile obișnuite pe scaune, pe scăunele și pe divan, lângă mătușica; iar Dănuț începu:

„Când ostașii au prins pe Domnul Hristos, L-au dus la marele preot. Petru îl urma, însă, mai de departe. În mijlocul curții oamenilor aprinse un foc pentru ca să se încălzească robii și aprozii, căci era o noapte friguroasă.

„Isus a fost introdus în sală spre a fi cercetat de marele preot. Dar pentru slujitori și pentru gloata care se ținuse după Isus, aceasta era prea plictisitor și au preferat să se încălzească la focul din curte. Lui Ioan, care era cunoscut cu marele preot i se îngădui să intre înăuntru, dar Petru rămase afară. El nu vroia să fie cunoscut de mulțime ca ucenic al Domnului și în timp ce se strecura prin mulțime, credea că o să fie luat drept unul dintre cei ce aduseseră pe Isus la judecată.

„Dar când din întâmplare fața îi fu luminată o clipă de lumina focului, îngrijitoarea dela ușă îl privi fix și își aduse aminte că și el intrase odată cu Ioan și observându-l după față că era foarte abătut, își închipui imediat că și el trebuie să fie dintre ucenicii Domnului. Ea era slujnică în casa lui Caiafa și vrând să se încre-

dinzeze de lucrul acesta, îl întreabă:

— „Nu cumva și tu ești unul din ucenicii omului acestuia?

„Petru tresări și se sperie. Toate privirile se întoarseră spre el și în cele din urmă răspunse supărat:

— „Femeie, nu-L cunosc!

„Aceasta era prima oară când Petru tăgăduia pe Domnul!

„După câțva timp oamenii și-au adus iarăși aminte de El și iar au început să-l iscodească, învinuindu-l că este un ucenic al Domnului, dar el tăgădui pentru a doua oară. . . .

„După câțva timp, unul din robii marelui preot, rudă cu acela căruia Petru îi tăia urechea, îl văzu și îi zise:

— „Nu mai încapă îndoială că ești unul dintre oamenii aceia, căci ești Galilean, și graiul tău seamănă cu al lor. Ucenicii Domnului erau cunoscuți din cauza dialectului lor și pentru ca să-l poată convinge, Petru se jură că nici nu-L cunoaște pe Domnul.

„Îndată după aceea a cântat cocoșul și Petru și-a adus aminte de cuvintele Domnului care-i spusese: „Înainte de a cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori”.

„Imediat după ce a rostit aceste cuvinte înjositoare, pe când încă mai răsuna în urechi cântatul cocoșului, iată că Domnul Se întorcea dela judecătorii nemiloși și trecând pe lângă Petru, îl privi în ochi. Privirile lor se întâlniră. . . . și Petru nu văzu în ochii Domnului decât mahnire, blândețe și milă adâncă, . . . dar niciun pic de ură.

„Chipul acela palid, înfățișarea

aceea suferindă, buzele acelea tremurătoare, privirea aceea plină de iubire și iertare, sfășiară ca o săgeată inima lui Petru. Conștiința se trezise în el și amintirile îl năpădiră. El își aduse acum aminte de convorbirea cu Domnul, când îi spusese că este gata a se duce cu El și în închisoare și chiar la moarte, și își mai aduse aminte cât de trist s'a simțit când Domnul i-a spus: „În noaptea aceasta te vei lepăda de trei ori de Mine”. Și cu toate acestea, așa s'a întâmplat; el mărturisise că nu-L cunoaște. Își dete seama cu amară durere cât de slabă și nedemnă de încredere era inima lui. Se gândi cu groază la nerecunoștința și falsitatea lui, cât și la faptul că își călcase jurământul de credință față de Isus.

„Încă odată mai zări chipul Mântuitorului și după aceea fugi în întunec și plânse amar pentru păcatul lui.

„Aceasta este povestea cocoșului”, termină Dănuț.

— Ah, mătușică dragă, zise Magda, de abia ținându-și plânsul, și Domnul nu l-a mai iertat pe Petru niciodată, niciodată!

Mătușica o luă în brațe și mângâind-o îi zise:

— O scumpo, nu trebuie să te întristezi, căci lui Petru i-a părut rău de păcatul pe care l-a săvârșit, iar Domnul Isus l-a iertat și l-a binecuvântat cu Spiritul Său cel Sfânt într-o măsură așa de mare, că mai târziu prin lucrarea lui Petru, foarte mulți oameni au venit la Isus.

Dar întâmplarea aceasta cu Petru este o încurajare pentru noi, ca să știm că atunci când am greșit, Domnul Isus ne iartă cu siguranță, dacă regretăm faptele rele și nu le mai facem.

Trad. de Olga Irod

„S'a amestecat cu gloata”

El a fost atletul campion al tuturor timpurilor, cel mai puternic — și cel mai slab — om din istorie. Cel puțin, aceasta este prețuirea pe care istoria a pus-o asupra lui.

Înainte de nașterea lui, îngerul a dat îndrumări amănunțite cu privire la creșterea sa încă din pruncie. Pentru că Dumnezeu avea planul ca acest copil să facă o mare lucrare, — să sfărâme puterea vrăjmașilor lui Izrail în Canaan, și să aducă pe cerbicoșii copii ai lui Izrail înapoi la cultul adevăratului Dumnezeu, Dumnezeu intenționa ca viitorul liberator și conducător al lui Izrail să fie pregătit cum trebuie încă din copilărie, pentru ca obiceiurile sale în mănăcare și felul de viațuire să fie de așa natură încât să-i desvolte un corp neobișnuit de puternic și un caracter de oțel.

Într'o familie care rămăsese credincioasă Dumnezeului cel adevărat în mijlocul apostaziei a-

proape generale, s'a născut copilul cu un viitor așa de promițător. Manoah și soția lui, din orașelul Țorea, nu mai puteau de bucurie, și urmau cu foarte mare grijă toate instrucțiunile divine pentru rânduirea vieții copilului, mai cu deosebire cele trei restricțiuni impuse: Ea n'avea voie să bea băuturi îmbătătoare; n'avea voie să mănânce lucruri necurate; n'avea voie să-și taie părul. Aceste prevederi aveau de scop să-l pună deoparte pentru viața de Nazareu — adică cineva consacrat cu deosebire în vederea unei lucrări speciale pentru Dumnezeu.

Se poate că în foarte scurtă vreme toată vecinătatea vorbea despre vădita putere a acestui copil al lui Manoah. Și oamenii au început să se întrebe dacă nu cumva disciplinei atente și stricte a părinților se datora corpul lui uimitor de puternic.

În copilărie el era „băiatul cel mare” al vecinului, conducătorul

recunoscut, respectat nu numai pentru statura sa voinică, dar și pentru caracterul lui. Toți erau siguri că tânărul acesta puternic și frumos la statură are un viitor strălucit. „Copilul a crescut, și Domnul l-a binecuvântat”.

Ah, dacă băiatul acesta „ar fi ascultat de poruncile divine cu tot așa credincioșie ca și părinții lui, el ar fi avut cea mai nobilă și mai fericită soartă”.

Din locul de naștere al băiatului se puteau vedea până departe câmpiile filistenilor, marea națiune care pe vremea aceea apăsa cu strășnicie pe Izrail. Fără îndoială că de acolo de pe vârful acelor coline băiatul se uitase adesea spre cetățile din câmpie cu forfoteala lor, cu activitatea care nu mai înceta, cu tineretul lor plin de veselie. Fără îndoială că el se întreba de ce aceste cetăți sunt la fel și cu siguranță că mai auzise despre păcătoșenia acestor cetăți, și din ce în ce devenea mai curios. El știa — o! știa foarte bine — că trebuie să se țină departe, foarte departe de acele cetăți lumești. El știa că acele cetăți erau vrăjmașe națiunii sale, vrăjmașe lui Dumnezeu.

Dar într'o zi, într'o zi tristă, când Samson ajunses la vârsta de adolescent, ceva îi da ghies înlăuntrul lui; ceva l-a îmboldit în conștiința lui și a cutezat să se depărteze de sătucul lui până aproape de cetățile nelegiuite din lume. Dacă drumul său ar fi fost necesar, negreșit că povestea ar fi fost cu totul alta; Dumnezeu l-ar fi apărut în ispite.

Ori unde mergea, atrăgea atenția. Chiar înfățișarea sa îl făcea să fie deosebit. Statura sa mareașă făcea pe mulți să admire și să se minuneze, iar părul său lung, care se revârsa în bucle peste umeri, era o mărturie publică de strictele idealuri pentru cari trăiau Nazareii, — consacrarea persoanei Domnului și lucrării Sale.

Orașele au totdeauna locurile

Timotei ascultând cu multă atenție sfaturile și învățăturile ce-i erau date cu atâta temere de Dumnezeu de către bunica lui.

lor de atracție, totdeauna au plăcerile lor ispititoare, cari fac cu degetul tineretului. Numai acei tineri cari au principii și idealuri bine întemeiate, numai aceia cari și-au făcut în juru-le un gard de siguranță, cum ar fi de pildă în purtarea lor, peste care ei nu vor cuteza să treacă, numai aceia cari nu vor lua „doar odată” drugul dela poartă, doar odată, sunt în siguranță față de atracțiile de oraș ale Satanei.

Undeva Samson slăbise; undeva făcuse primul compromis cu răul; undeva lăsase drugul dela poartă jos o bucățică; undeva zisese: „Numai de data aceasta”; undeva zisese că se poate juca cu focul fără să se ardă. După această primă dată conștiința lui l-a dojenit din ce în ce mai puțin, și adesea își găsea prilejul s'o mai ia razna prin cetățile Filistenilor, și să se amestece printre tinerii veseli de acolo. Cu toate demonstrațiile de putere pe cari le putea face, fără îndoială că ajunsese foarte popular cu gloata aceasta.

Când prietenii lumești au pătruns în viața sa, tabloul s'a schimbat în chip simțitor.

Evlavioșii săi părinți au devenit foarte îngrijați, simțind schimbarea care s'a petrecut cu el. Ei l-au muștrat, dar încăpățânatul tânăr a stăruit în prietenii sale lumești.

Apoi a venit o zi, cum se întâmplă prea adesea în astfel de împrejurări când tânărul promițător care la început avea ambiția să ajungă conducător în lucrarea lui Dumnezeu a înnebunit de dragoste după o tânără din lume.

„Ia-mi-o”, a zis el tatălui său, „căci îmi place”, era obiceiul pe vremea aceea ca părinții să se înțeleagă în ce privește logodna.

Astfel tânărul sta față în față cu cea mai serioasă alegere la care ajung tinerii. Alegerea unui tovarăș de viață este o chestiune serioasă, și tânăra persoană care are ambiție pentru un viitor plin de succes nu va risca viitorul acela fără să caute aprobarea lui Dumnezeu și aprobarea părinților săi în acest pas extrem de important. Acela care nu ia în sea-

mă sfatul își crează un risc foarte primejdios.

A adus tânărul acesta chestiunea înaintea Domnului ca să-L roage să-l călăuzească în alegerea unei tovarășe de viață? „**Imi place**”. Se poate vedea de aci că ea era și pe placul lui Dumnezeu? Oare o dorință egoistă sau dorința de a place lui Dumnezeu, a motivat alegerea unei tovarășe pentru sine?

Părinții tânărului, după ce au vorbit foarte serios despre chestiunea aceasta, au șovăit. Ei au căutat să-i trezească interesul pentru vreo tânără plăcută și sănătoasă din poporul său. Acum nimic nu mai prezenta interes în familie, nimic altceva decât să scape de nebulie pe fiul lor care fusese născut pentru lucruri mari. Cum ar fi putut să-și dea consimțământul, știind consecințele sigure și îngrozitoare cari aveau să urmeze, cari au urmat totdeauna, din acest jug nepotrivit, de când a început lumea?

Intre timp Samson făcea curte mai departe. În sfârșit, purtarea lui făcu pe tatăl să consimtă, deși nu aproba, și adânc măhnit și scârbit se învoi să aranjeze căsătoria. Astfel, cu încăpățănare, tânărul se hotări să-și lege viața în chipul cel mai strâns cu putință de vrăjmașii poporului, lui Dumnezeu. El, care trebuia să fie

liberatorul lui Izrail, s'a vândut pe sine, prin căsătoria sa nelegiuită, vrăjmașilor lui Izrail.

Și apoi a urmat căsătoria.

Cât de grozav de stingheri se vor fi simțit evlavioșii părinți ai mirelui la această petrecere de nuntă lumească! Cât de nimicite trebuie să fi fost nădejile lor! Cât de înfrânți trebuie să se fi simțit ei în tot ceea ce nădăduise și plănuise pentru unicul lor fiu asupra căruia se concentrase orice interes al vieții lor! Oaspeții dela nuntă trebuie să fi simțit cu siguranță o lipsă de entuziasm din partea părinților mirelui.

Înainte de a fi trecut ziua șaptea de petrecere la nuntă, mirele a avut prilejul să vadă înțelepciunea sfatului părinților săi. Mireasa lui se dovedise a fi trădătoare. El se înfurie, poate mai mult din cauză că și-a dat seama că ar fi fost scutit de o astfel de experiență, dacă n'ar fi luat lucrurile el personal în mână.

Căsătoria aceea a aruncat asupra vieții sale o umbră întunecoasă, care n'avea să se mai ridice niciodată.

Și acum, acela care fusese chemat de Dumnezeu, „a lepădat ce era copilăresc”, ca și Pavel, ca să devină un om? Da de unde. Face glume de rând; propune o ghicitoare chiar la nunta lui; compune și cântă un cântecel în jurul oamenilor pe cari îi omorise cu o falcă de măgar; duce porțile unei cetăți pe colină și le lasă acolo — o năzdrăvănie curat copilărească; dă pe față mereu mereu artagul, răutatea, nerăbdarea, ignoranța și nestatornicia copilărească.

Cel mai puternic bărbat din lume era lipsit în chip ciudat de bărbăție.

Așa a fost toată viața lui, Biografia lui este o serie de ciudățenii, de contradicții. El care a propus prima ghicitoare cunoscută din lume, era însăși o ghicitoare.

Viața lui este un șir de isprăvi pe care niciun campion de pe lume nu le-a săvârșit vreodată. Isprăvi de necrezut. A omorât un leu fără nicio armă, doar cu brațele sale puternice și cu mâinile goale; a omorât treizeci de oameni

la Așcalon. A prins trei sute de vulpi — și asta nu este o ispravă mică — și cu siguranță că dacă ar fi trăit în zilele noastre ar fi fost condamnat de vreo societate de ocrotire a animalelor pentru tratamentul la care au fost supuse; el a lovit pe Filistenii cu o singură mână „cu un mare măcel”; a rupt, de mai multe ori, funii tari și noi tot așa de ușor ca și când ar fi fost niște firicele arse; a omorât o mie de oameni — lucruri aproape de necrezut — (cu falca unui măgar; a ridicat porțile cele grele dela intrarea cetății Gaza și le-a dus pe vârful dealului, lăsându-le acolo. Fără îndoială că el râdea în sine că trăsesse pe sfoară pe mai marii cetății; dar femeile nelegiuite s'au dovedit a fi ruina lui. Căsătoria lui, în loc să fie fericită și în înțelegere, a fost ca un spin în coastă. Și ultima sa aventură de dragoste i-a adus pierderea puterii. Prin trădarea unei femei el a fost tuns, nu numai de părul său cel lung, ci și de puterile sale fizice neasemuite. Cea mai costisitoare tunsoare ce s'a cunoscut vreodată!

O, el era orb, orb, cu mult înainte de a i se fi scos ochii în celula închisorii sale. Este o ironie tristă în potrivirea acestei pedepse. Orbirea.

Apoi, revenindu-i puterea cea mare odată cu creșterea părului, este pus să lucreze în sclavie. El care ar fi putut să fie marele liberator al neamului, ajunge mai jos decât o slugă de rând, — un animal puternic care să învărtească morile filistenilor. Oare există undeva în toate anele istoriei o pagină mai tristă care povestește istoria unui carnaval național.

Omul îmbătrânit acum, cu prietenii lui, cu isprăvile lui rătăcite, toate prefăcându-se în cenușă în amintirea lui pe rugul tuturor nădejdlor sale din copilărie și ale părinților săi, meditează în

celula sa jilavă la nebunia, cumplita nebunie caracterizată cu: **nicio cale de scăpare de urmările ei**, de a face compromis cu lumea, cedând ispitei.

Cineva și-ar pune întrebarea: Oare un pic de lectură, un cântec popular, un film, o oră de plăcere, a fost cea dintâi care l-a răznit de pe calea care-i fusese arătată de Dumnezeu?

Nu știm. Tot ce știm este că ispita a venit și el a făcut compromis — a cedat puterii păcatului.

Apoi s'a cufundat.

Și acum vine sfârșitul tragic.

Meditațiile lui asupra vieții sale irosite în zadar l-au făcut un om pocăit, sdrobotit. Cu o inimă întri-

stată și mai înțeleaptă, el își dă seama cât de imposibil este să amestece cineva evlavie cu necredința. Nu, acestea două nu se amestecă și nu se pot amesteca.

Pe cenușa vieții sale risipite, el aduce ca jertfă . . . pocăință.

O mare sărbătoare națională. Amfiteatrul cel mare al filistenilor este plin cu trei mii de cheflii, între cari se aflau și personalitățile cele mai de seamă ale filistenilor. O sărbătoare sălbatică, entuziastă. De ce? În amintirea capturării și închiderii celui mai mare vrăjmaș al filistenilor, — puternicul uriaș din Izrail, care turburase pe filistenii atât de mult timp. Un urlat puternic se ridică din piepturile mulțimii în cinstea zeu-

De câte înfrângeri și dureri în viață ar fi scutiți oamenii, dacă ar urma în totul îndrumările Scripturii.

lui Dagon, și prizonierul este adus în față ca să arate mulțimii ce poate face corpul și mușchii săi puternici. Cum priveau, un alt strigăt se ridică, un strigăt de biruință că au pe acest om puternic în puterea lor, orbit și înlănțuit! Samson.

El roagă pe băiatul de lângă el să-l conducă între cei doi stâlpi cari sprijinesc amfiteatrul. Apoi face un lucru ciudat — ciudat pentru el. În locul acela public, cu arena plină de strigăte, și în fața a mii de inși, el face acum ceea ce adesea în viața sa neglijase să facă.

El se roagă.

Apoi se reazimă cu umerii săi puternici de stâlpi; o smucitură; un geamăt surd de grinzii cari trosnesc; prăbușire!

Cu o ultimă manifestare a teribilei sale puteri corporale, Samson, bătrânul și sdrobitul, a transformat îndată un carnaval național într-o tragedie națională. Dumnezeu a îngăduit ca cel mai puternic om care a trăit vreodată să-și răzbune pe vrăjmașii lui Izrail. Prin el Dumnezeu și-a împlinit cu adevărat planul Său de a libera pe Izrail. Dar liberarea aduse acestui om care se dovedise necredincios misiunii sale, înfrângere și moarte, în loc de onoare și triumf.

Nu poate fi nicio îndoială că el a fost înzestrat cu puteri supranaturale. De cinci ori „Duhul Domnului a venit asupra lui” în puternică manifestare. Dacă ar fi umblat el în calea în care-l conducea Spiritul lui Dumnezeu, viața sa, ca liberator al lui Izrail de sub Filistenii, fără îndoială, ar fi fost pusă la rând cu mării conducători ai lui Izrail. Dumnezeu l-a ales pe el, dar el n'a ales pe Dumnezeu; și astfel viața sa a ajuns o înfrângere, și nu o biruință. În orice viață credincioasă, slujirea lui Dumnezeu aduce succes; depărtarea de Dumnezeu aduce înfrângere. Cât de cu totul altfel ar fi fost cei douăzeci de ani ai săi ca judecător, dacă el ar fi rămas legat de credința părinților săi; legat de educația primită în anii de copilărie! Dar tovărășiile lumești și-au făcut lu-

crarea lor mortală — și el a plătit cu o viață ruinată.

„S'a amestecat cu gloata”, iată cum se explică alunecarea în prăpastie a multor vieți promițătoare.

„Ruinat prin tovărășiile sale”, s'ar putea scrie pe piatra de mormânt a celui mai tare — și celui mai slab — dintre oameni, Samson.

Stella P. Peterson

Ce se așteaptă dela Comunitatea locală

I. Să mențină închinarea la Dumnezeu într-o localitate unde a fost aprinsă odată torța adevărului. Pavel predica doar câțva timp într-o localitate și apoi se ducea în alte câmpuri. El se înapoia să-i organizeze într-o Comunitate și îi îndemna să continue cu credincioșii ceea ce îi învățase, și să câștige și pe alții la Evanghelie. Fapte 14, 22.

II. Să hrănească turma lui Dumnezeu. 1 Petru 5, 2. Comunitatea locală prin slujbașii ei trebuie să poarte de grijă de turma lui Dumnezeu, s'o apere de rătăcire; de lupi (Fapte 20, 29). Slujbașii Comunității trebuie să predea un curs puternic de instruire spirituală care va face Comunitatea în stare să învețe și pe alții. Ebr. 5, 12. Aceasta se poate face foarte bine prin școala de Sabat.

III. Să sprijine lucrarea în Conferință printr-o credincioasă aducere a zecimei. Nu sunt așa de mulți predicatori în lucrarea Adventă; sunt prea puțini cei cari aduc zecimea. Și sunt încă mai puțini în Comunitățile noastre cari sunt gata să se socotească pe ei înșiși numai ca niște ispravnici ai bunurilor lui Dumnezeu; și să-și arate isprăvnicia lor dând o socoteală credincioasă din săptămână în săptămână prin aceea că aduc zecimea lor în întregime.

IV. Să ajute la campania misionară mondială a denominațiunii. Acest popor neînsemnat are cea mai mare povară pe care și-a luat-o asupra-și vreun popor mic vreodată. Armata Salvării are raporte despre lucrarea ei în 74 de limbi și 83 de țări. Adventiștii de Ziua Șaptea sunt în 325 de

țări și lucrează în 539 de limbi. Dela fiecare membru care intră în sânul acestei denominațiuni se așteaptă ca să-și facă partea lui. Aceasta se face prin darul de bună voie adus în școala de Sabat și cu ocazia altor servicii, și luând parte la Campania de Toamnă din fiecare an.

V. Să întreprindă o puternică campanie misionară internă în propriul lor teritoriu. Se așteaptă ca biserica să aibă un program echilibrat pentru lucrarea misionară locală și să pună pe fiecare membru la lucru spre a face ceva ca solia revenirii în curând a Mântuitorului să fie dusă repede la orice locuitor dimprejurul nostru.

VI. Să aducă la îndeplinire un program educațional pentru propriii lor copii și pentru tineri. Ori unde este o grupă de copii din părinți Adventiști de Ziua Șaptea, trebuie să fie o școală condusă de un învățător Adventist de Ziua Șaptea. Dar pe lângă școala de Comunitate, educația copiilor și tineretului trebuie să continue în Cercul Misionarilor Voluntari. Orice Comunitate trebuie să mențină un Cerc viu, unde există un număr oarecare de tineri.

VII. Să încurajeze pe tinerii lor să urmeze școlile mai înaintate spre a-și face o educație care le va ajuta să fie conducători ai Comunității locale, predicatori pentru lucrarea de evanghelizare în țară, misionari pentru ducerea marelui însărcinării a Evangheliei până la marginile pământului, colportori spre a începe lucrarea ori unde, instructori, creștini cum trebuie, surori de caritate, medici, etc.

In insula Mauriciu

Frumoasa lună Mai atât de mult cântată în Europa, are și în insula Mauriciu farmecul ei. Căldura arzătoare din timpul verii, — care ține din Noembrie până în Aprilie, — a trecut. Și în această atmosferă plăcută, natura se îmbracă într'o nouă haină de lumină și își întinde peste tot frumusețile ei.

Luna Mai a semănat o nouă bogăție de flori mov pe gardul care mărginește drumul împăresc ce trece prin fața casei noastre de rugăciune din Beau-Bassin. Chiar numai atât e deajuns ca să atragă atențiunea trecătorilor, dar un alt lucru le atrage mai mult atenția:

O mișcare neobișnuită domnește în curtea adunării. La jumătatea săptămânii, poarta dela intrare este larg deschisă pentru a lăsa să intre mulțimea credincioșilor. Un afiș mare, lipit pe fațada adunării anunță adunarea anuală a Adventiștilor, cu subiectele conferințelor de seara. Cine ar fi crezut că acești Adventiști disprețuiți, batjocoriți, să se îmulsească într'o așa măsură în timp de douăzeci de ani? Nu erau decât o mână de oameni și iată-i astăzi un popor!

Un popor care astăzi se impune, nu numai prin numărul membrilor, ci și prin casele de rugăciune și prin sălile de adunare, prin evangheliștii cari vestesc în toate colțurile insulelor solia venirii lui Isus.

Astfel, anul acesta, cu o siguranță mai mare ca oricând, s'au strâns într'un număr mai mare, în casa de rugăciune din Beau-Bassin, la această sărbătoare a poporului advent care este Adunarea Anuală.

Studiile biblice, adunările administrative, acelea ale tineretului urmează unele după altele și sunt vizitate în mod egal, căci nimeni nu vrea să se lipsească de îndemnurile minunate ale oaspeților noștri, frații Beach și Bureauud veniți anume pentru această ocazie.

Adunările administrative au îngăduit să se facă constatări foarte îmbucurătoare cu privire la merul lucrării în Mauriciu. Zecimile și darurile, pe anul 1937, s'au ridicat la 19,460.47 rupii (moneda indiană), față de 18,141.74 în 1936. Fratele Davis, casierul, ne-a arătat de asemenea prin raportul său că Misiunea Mauriciu a adus, din anul 1930 până în 1937 numai, un total de 155,654. 81 rupii zecimi și daruri. Treizeci de suflete au fost adăugate bisericii prin botez, făcând să crească la 544 numărul membrilor botezați la finele anului 1937. Membrii, evangheliștii și predicatorii răspândesc Solia în mod credincios și nădăduim, împreună cu frații Beach și Bureauud, că anul acesta numărul se va ridica la 600. Dumnezeu să fie laudat pentru progresele înfăptuite în trecut și să ne dăruiască și mai departe zel pentru a face să triumfeze cauza Sa aici în insula Mauriciu!

Biruința mișcării advente, aceea era nota dominantă a adunărilor de seara ținute succesive de frații Ruf, Veuthey, Beach și Bureauud. Aceste adunări au făcut o bună impresie asupra ascultătorilor numeroși adunați în fiecare seară și asupra Nicodemilor cari ascultau pe la ferestre ascunși în întunerecul nopții.

Ziua de Sabat a fost, ca de altfel în toate părțile, cea mai mare zi a sărbătorii. Adunarea de rugăciune de dimineață, ținută de fratele Beach, a fost mișcătoare. Patrusprezece persoane s'au ridicat spre a mărturisii dorința lor de a se uni cu biserica prin botez. Colecta s'a ridicat la suma de 2,665.82 rupii. Adunarea de după amiază, ținută de fratele Bureauud, a fost urmată de o adunare de mărturisiri solemne.

Și Duminecă a fost o zi de sărbătoare tot atât de mare, sărbătoare care avea loc atât în cer cât și pe pământ, prin aceea că a avut loc ceremonia unui botez, de dimineață, la Fort Georges. Ina-

ntea unui public numeros, fratele Bureauud a vorbit despre importanța botezului, după care frații Ruf și Veuthey au botezat pe cei 22 de candidați.

După două zile, vaporul „Chenonceaux” sosit mai curând decât ne așteptam, luă cu sine pe scumpii noștri oaspeți. Ca totdeauna, zilele bune sunt prea scurte, dar amintirea lor rămâne. Inarmați cu un nou curaj lucrătorii și membrii noștri au și început să lucreze pentru a face să triumfeze cauza lui Dumnezeu în Mauriciu.

Nelly Ruf

Fratele *Istrate Dumitru*, membru al Comunității Vama, jud. C-Lung Bucovina, în etate de 71 de ani, a adormit în Domnul în ziua de 21 Noembrie 1937. El a rămas credincios Domnului până în ultimele clipe ale vieții, încurajând pe cei din jurul său și îndemnându-i să ducă până la sfârșit lupta credinței. Ultimele-i cuvinte adresate celor din jurul său: „Nu plângeți, căci în curând ne vom vedea pe noul pământ”, ne fac să ne întărim și mai mult în convingerea că îl vom vedea la învierea dreptilor.

Fratele *Simionescu Ieremia*, membru al Comunității Vama, jud. Câmpulung Bucovina, în etate de 78 de ani, a fost chemat la odihnă în ziua de 28 Noembrie 1937. El a fost un bun creștin, mărturisind tuturor și în orice ocazii despre iubirea Mântuitorului. A adormit cu speranța că la arătarea în slavă a Domnului Isus, va avea bucuria să revadă pe credincioșii de cari s'a despărțit.

Sora *Domnica Buburugan*, în etate de 45 de ani, membră a Comunității Poeni Solca, a trecut la odihnă în ziua de 21 Mai 1937. La înmormântare a luat parte multă lume care a ascultat cuvântul Domnului despre nădejdea în apropiata venire în slavă a Mântuitorului pentru ca să-și ia la Sine pe cei credincioși. Domnul să-i facă parte de învierea dreptilor.

Copilul *Gheorghe Hojbotă*, în vârstă de 1 an și jumătate, fiul fratelui Gavril

Hojbotă, a adormit în Domnul în ziua de 23 Iunie 1937. Nădejdea părinților intristați este că-l vor vedea la a doua venire în mărire a Domnului.

P. Moroșanu

Fratele **Marin Ion**, membru al Comunității București-Nord, în etate de 49 de ani, a încetat din viață în condițiuni trașice, fiind ucis într-un accident de automobil. Această dureroasă întâmplare a produs o adâncă impresie. Pentru mulți această întâmplare a servit ca o puternică avertizare spre pocăință, înțelegând cât de trecătoare este viața noastră pe acest pământ.

La immormântare a luat parte multă lume ascultând cuvântul Domnului despre speranța în înviere.

Victor Georgescu

Fratele **Ștefan Verzea**, membru al Comunității Călinești, jud. Prahova, a adormit în Domnul în ziua de 29 Mai 1938. În timpul suferințelor a îndemnat

pe cei din jurul său să rămână credincioși Domnului. La immormântare a luat parte numeros public care a rămas impresionat de cele auzite din Cuvântul lui Dumnezeu. Mărturia pe care a dat-o până în ultima clipă despre Domnul, este o dovadă temeinică a credințelor lui și o întărire a speranței noastre în vederea la ziua învierii.

Sora **Marița Siteavu**, în etate de 19 ani, membră a Comunității Seaca, jud. Teleorman, după o suferință de patru luni de zile a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 19 Mai 1938.

Immormântarea a avut loc în ziua de 20 Mai, la care au luat parte frații din Comunitățile vecine și o mulțime de consăteni cari au avut ocazia să asculte minunatele făgăduințe pe cari Domnul ni le-a lăsat în Cuvântul Său cu privire la înviere și la nădejdea mântuirii. Deplina încredere în Domnul pe care a păstrat-o până la sfârșit, ne face să sperăm că ne vom vedea în fericita zi a învierii.

Copilașul **Paul Bujor**, fiul fratelui Gheorghe Bujor, din Comunitatea Moinești, jud. Bacău, a fost chemat la odihnă de Domnul în dimineața zilei de 20 Mai 1938. La mormânt s'a rostit o mișcătoare predică despre învierea morților. Părinții împreună cu cei patru frați ai

decedatului au rămas în speranța vederii la prima înviere.

Th. Bujor

Sora **Elisabeta Strugar**, membră a Comunității Botoșana, jud. Suceava, a adormit în Domnul pe ziua de 11 Iunie 1938. Credințioșia ei de când a primit legământul și până în ultima clipă ne dau nădejdea învierii acestei iubite suzorii la sunetul trâmbiței când Isus va veni să ia cu Sine pe cei ai Lui.

G. Ottschofski

La începutul lunii Februarie 1938 a adormit în Domnul iubitul nostru frate **Ilie Crăciunescu**, membru al Comunității Soloneț. A fost unul dintre cei mai credincioși membrii din Comunitatea sa. Cu o lună înainte fusese ales presbiter și era înscris și printre primii evangheliști laici cu o țintă de cincisute. Fața lui totdeauna zâmbitoare și inima prietenoasă și caldă au dat cea mai bună dovadă de nădejdea și fericirea mântuirii. Soția rămasă singură și întreaga Comunitate au cea mai vie credință de o fericită întâlnire în ziua învierii.

Sora **Ana Cioban**, membră a Comunității Cernăuți II, a fost chemată de Domnul la odihnă după o lungă suferință. Vieța ei a fost o adevărată lumină pentru cei din jurul ei și mai ales pentru soțul ei, care sperăm că va porni și dânsul pe calea mântuirii.

Fratele **Heinrich Engel**, în etate de 42 de ani, membru al Comunității Cernăuți I, după o scurtă și grea suferință a încetat din viață. Rușăm pe Domnul ca așa după cum fratele Engel a rămas credincios până în ultima clipă, să rămânem și noi credincioși, spre a avea parte de o fericită întâlnire pe noul pământ.

Th. Schuster

Sora **Maria Gheorghe**, în etate de 84 de ani, membră a Comunității Bărcănești, jud. Ialomița, a adormit în Domnul după o lungă și grea suferință. Credem că bunul Dumnezeu îi va face parte de o binecuvântată intrare în împărăția Sa la învierea dreptilor.

Sora **Dobra Negreanu**, în etate de 78 de ani, membră a Comunității Braniștea, jud. Vlașca, a adormit în Domnul. Avem încredere că Domnul ne va ajuta să ne vedem la învierea cea dintâi.

Sora **Maria Dagnea**, în etate de 26 de ani, membră a Comunității Barza, jud. Ialomița, a adormit în Domnul în ziua de 10 Mai 1938. Prin viața și caracterul ei blând a fost un bun exemplu în Comunitate. Credem că Domnul îi păstrează și ei cununa vieții pe care o va da tuturor celor credincioși la arătarea Sa în slavă.

Calărași-Ialomița Scarlat Popa

Sora **Aurica Roșu**, în etate de 65 de ani, membră în Comunitatea Braniștea, a fost chemată la odihnă. Vieța ei a fost o dovadă a încrederii sale neclintite

în făgăduințele Domnului. Domnul să ne ajute să o putem vedea la învierea celor credincioși.

N. Voinea

ANUNȚURI

Nu există credincios Adventist de Ziua Șaptea care, din momentul intrării sale în sânul acestei denominațiuni, al cărei ideal este predicarea Evangheliei în lumea întreagă și aducerea a cât mai multe suflete pe calea cea dreaptă, să nu fie însuflețit de dorința de a duce și altora vestea cea bună a Evangheliei, și a-i câștiga pentru mântuire. Dar pentru a ajunge la acest rezultat este o adevărată artă. Tocmai pentru a veni în ajutorul acelora cari și-au consacrat viața acestei lucrări — în deosebi — și în ajutorul acelora cari o fac ocazional, s'a tipărit mult prețioasă carte „*Arta Evanghelistului personal*”, izvorită dintr'o strânsă legătură cu Dumnezeu, și dintr'o vastă experiență a unui evanghelist încercat. Ea poate fi folosită cu mult succes pentru întregirea cunoștințelor și metodele noastre în vederea unei lucrări cât mai temeinice. Procurați-vă deci această carte, un adevărat giuiver, al cărei preț se ridică la modesta sumă de 190 lei. Se poate comanda la Editura noastră sau la Institutul Biblic, Casa Poștală, No. 71 Brașov.

Vând una mașină de tricotaț No. 5/60 „Grosser”, în perfectă stare de funcțiune. A se adresa: Ioan Stoica, Com. Cioara-Doicești, Jud. Brăila.

Caut loc de lucrător la croitorie, cu Sabatul liber, pentru băiatul meu.

Caut și un loc de ucenic la mecanică pentru alt băiat al meu de 14 ani. Adresa: Bartolomeu Stochița, Comuna Olteanca, jud. Teleorman.

Se caută un lăcătuș, specialist la ștanțe și să cunoască puțin strungăria de fier. Om de încredere, poate să fie și căsătorit și om cu familie.

A ne trimite oferta pe adresa: Fabrica de jucării „Maraton”, Tg. Mureș, Str. Nicu Filipescu 12.

Vând o mașină de tricotaț marca „Ideal” No. 5/60. Prețul 12.000 lei. Adresa: Dumitru I. Cosma, Com. Viziru, Jud. Brăila.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București, IV.